

Templáři

Řád templářů – (fr. *templiers* z „temple“ – chrám, „chrámovníci“) byl jedním z největších a nejmocnějších křesťanských rytířských řádů středověku. Duchovní seskupení lidí, kteří objevili formuli Svatého Grálu.

Myslím, že pro vás bude zajímavé, když se dovíte o skutečném příběhu té doby...

- Tak tedy, popáté se vzorec Prapůvodního Zvuku (Svatého Grále) dostal na svět díky Ježíši Kristu, a ten, jak musíme poznamenat, když pobyl na tomto světě a zhodnotil duchovní úroveň lidí, neurčoval bez rozmyslu, ale záměrně svěřil tuto formuli člověku, kterého považoval po duchovní stránce za nejvhodnějšího mezi všemi ostatními. A tímto člověkem byla Marie Magdalena – jediná vyvolená a nejoddanější učedník.

Za tisíc let poté, co Marie Magdalena odhalila formuli Svatého Grálu, kterou jí předal Ježíš na Poslední večeři, se Svatý Grál znovu dostal na svět díky Bódhisattvovi Agapitu Pečerskému.

A znovu byla dána volba. Ale lidé, kteří získali Grál, neriskovali a nepoužili sílu moci nad vnějším, jak to udělala Marie Magdalena. Odhalili pouze vnitřní sílu. Ale rozhodli se, že poslouží věci Mariině, a využili svých získaných zvláštních schopností k organizaci a rozvoji v té době zcela nové formace společnosti s převládajícími duchovními cíli. Právě tito lidé založili Řád, který dostal následně název **templáři**.

- Úplně jsem to nepochopil, - promluvil Andrej. – A jak tito lidé získali Grál? Agapit jej přinesl přímo jim?

- Ne. Agapit, jako Bódhisattva, přinesl Grál na svět, ale ne přímo těmto lidem. Jestliže Ježíš dal Grál konkrétně Marii, pak Agapit náležitě „určil losem“. Když pobýval na Blízkém Východě, zanechal na kamenech nápis Grálu ve starém podzemí hory Morie, kde se kdysi nacházel palác a chrám Šalamouna. Přičemž tuto formuli „Svatého Zvuku“ rozdělil na čtyři části. Ten, kdo hledal Grál, se musel pořádně zapotit, aby našel tyto části, a co je hlavní, aby správně sestavil tuto formuli ...Když byl Agapit na Athosu (Svatá Hora, Řecko), předal vysoce duchovním starcům některé znalosti nejen o Marii, jakožto nositelce síly Grálu, ale také o místě, kde se nachází nynější Grál...

- V době Agapita žilo na Athosu několik duchovně silných starců. A právě jim Bódhisattva Agapit také svěřil důkazy o místě, na kterém se nachází Grál. Právě oni je měli předat důvěryhodným lidem.

- Jen předat? A proč oni sami nevyužili těchto znalostí? – udiveně se zeptal Viktor.

- Agapit jen uvedl, kde se má Grál hledat a co se konkrétně má hledat, tedy čtyři kameny s nápisy. Ale nic víc. Aby se vydali hledat Grál, dokonce i s těmi znalostmi, které jim zanechal Agapit, bylo zaprvé nutné fyzicky překonat velkou vzdálenost. Protože Agapit schoval Grál tam, kde by se jej nikdo neodvážil hledat – v Palestině, ve starém podzemí, které se nachází na vrcholku hory Moria. Zadruhé, vrchol hory Moria byl v té době, jakožto svaté místo muslimů, pečlivě chráněn a obehnán velkou kamennou zdí.

... – Takže kromě toho, že by se museli dostat do podzemních prostor Chrámové hory a najít tam nezbytné nápisy, pak také ještě správně sestavit všechny ty čtyři části Grálu a vynaložit poměrně dost času na ověření a výpočet nezbytné kombinace... Přičemž, **pouze jedna z variant je správná a právě ona dává klíč, který otevírá ohromnou sílu. Ale existuje také varianta nepravá, která odebírá veškerou sílu. Ostatní varianty jsou prázdné a nic nedávají, jen zklamání. Za touto formulí je síla, která se zjevuje odnikud. Začátek klíče je v začátku.** Pro hloupého je to pouhopouhý nápis, pro moudrého je to klíč k moci. Proto se Agapit také vynasnažil schovat Grál jakoby na viditelném místě, ale zároveň nedosažitelném pro laiky, jakoby to byly pouhé obrysy na kamenu, ale pro mudrce je to cennější než veškeré poklady na světě.

- A jak se poznatky Agapita dostali k templářům? – zeptal se Stas se zaujetím.

- Přesněji - ne jak se poznatky Agapita dostali k templářům, protože oni ještě jako organizace neexistovali, ale jak byl s pomocí znalostí o Grálu, které zanechal Agapit, založen Řád templářů, - opravil jej Sensei. – Hned vám o tom povím. Jen abyste pochopili, jak se co má, řekněme si všechno po pořádku.

V 11. století v souvislosti s tím, že se na světě objevil Grál, se značně zaktivizovala také činnost Archóntů a ta měla celkem vážný, hrozivý charakter – vzniklo nebezpečí, že bude převrácena monáda, že tedy dojde k úplnému převzetí moci do rukou Archóntů na celém světě. Aby nedošlo k podobné katastrofě pro lidstvo, na scéně zákulisní strany moci se objevuje celkem neobvyklá, nenápadná osoba, jejíž „stín“ se začne velmi brzy objevovat při rozhodování prakticky o veškerých důležitých mezinárodních, politických a ekonomických otázkách. Právě obětavá činnost tohoto člověka značně narušila plány Archóntů na dosažení vytouženého cíle a byla také prvním popudem k tomu, co následně vedlo ke zničení několika základních opor Archóntů.

Tímto člověkem byl mnich z Athosu, zasvěcený do toho nejsvatějšího ze svatých – do tajemství Grálu. V Evropě a na Východě v určitých elitních kruzích jej znali pod jménem Bílý Mnich. Právě on vytvořil dvě mocné organizace, které aktivně čelily zlu ve všech jeho projevech (jak v tajném, tak v zjevném) a díky kterým byly svrženy v té době významné opory Archóntů. Jednou z těchto organizací byl Řád templářů, druhou – Geliářů.

V Evropě znal Bílého Mnicha velmi omezený okruh lidí. Mezi nimi byl velmi talentovaný a nadaný mladý člověk jménem Hugues – nejmladší syn hraběte de Blois a Champagne. Nutno říct, že tato slavná rodina vlastnila většinu bohatých zemí hrabství Champagne a hrabství Blois, která byla ve francouzském království prestižní.

Mimochodem samotný název slova „Grál“ jako takového vešel do každodenního života v určitém smyslu díky Bílému Mnichovi. Jde o to, že když vyprávěl Huguesovi de Champagne příběh o předchozím vlastníkově vzorce tohoto „Svatého Zvuku“ – o Marii Magdaleně, o události, která se stala při Poslední večeři, nazval plytkou dřevěnou mísu, na které Ježíš vyryl nožem znaky – Grálem. Ale to nebyl nějaký neologismus, novinka Bílého Mnicha. Prostě tak v 11. století ve francouzském nářečí znělo slovo, které označovalo druh plytké mísy, která se používala k servírování během hostin a hodů nejbohatších lidí. Tuto plytkou mísu francouzsky označovali jako „graal“ nebo jako „Gradalis“ nebo jako „gradale“. A už Hugues de Champagne, který zasvěcoval do tajemství Prvotního Zvuku své oddané, jej začal označovat jako „Grál“. Tím spíše, že slovo „grál“ v té době používali zřídka, a dokonce u těch, kteří jej znali, nevyvolával žádné asociace, kromě těch, které byly spojeny s každodenním životem.

Huguesovi byly svěřeny vědomosti o „Grálu“. V souvislosti s tím na konci roku 1093 (když Hugues po smrti svého bratra zdědil hlavní město Champagne - Troyes) se dvanáct lidí pověřených Huguesem vydá na tajnou misi do Jeruzaléma. Přestrojili se, někdo jako poutník, někdo jako obchodník, někdo jako žebrák a někteří například jako pomocníci v útulku, ve kterém žila skupina křesťanů, většinou původem z Evropy. Starali se o nemocné a mrzáky. Lidé je označovali za „*milosrdné bratři* svatého Jana“, protože vedle domů, kde bydleli, byly postaveny dvě kaple. Jedna z nich patřila mužskému klášteru a byla zasvěcena Janovi, kanonizovanému patriarchovi Alexandrijskému, který byl za svého života znám svými dobročinnými skutky. A druhá kaple byla ženská, zasvěcená Marii Magdaleně.

Chrámová hora od jihovýchodu

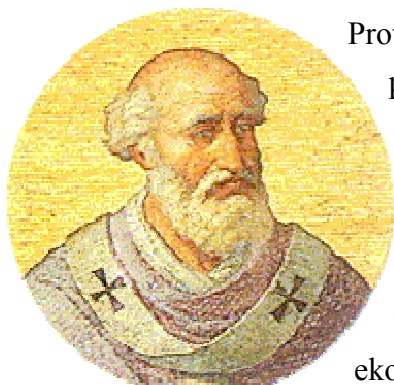
Když lidé Huguese, hraběte de Champagne, přijeli do Jeruzaléma, začali shromažďovat veškeré informace o objektu, který je zajímal a který se nacházel na hoře Moria. Po nocích se pokoušeli zkoumat samotný objekt, všemožné přístupy k němu, a to jak z venku, tak také skrze podzemní chodby. Tak pracovali téměř rok, dokud při jedné z nočních „pochůzek“ arabská ochranka

nezabila jejich druha. Tato událost způsobila, že Arabové je nežádoucím způsobem začali podezřívát. A Huguesovi lidé byli nuceni vrátit se do Evropy.

Údaje, které za rok shromáždili, byly cenné, ale vůbec ne potěšující: proniknout na území svatostánků Chrámové hory, a to bez povšimnutí arabské ochrany, bylo velmi komplikované, natožpak dlouhodobé hledání v podzemních prostorech. Ale tento komplikovaný přístup ještě více motivoval hledající v tom, aby Grál našli.

V té době v roce 1094 v Římě po mnohaletém boji s Klimentem III. o místo Nejvyššího pontifika nakonec nastupuje na papežský stolec Urban II. (původem Francouz). Od kompetentních osob poslaných Bílým Mnichem dostává Urban II. „náhodně“ informaci o tom, kde se nachází Grál. Dovedete si představit, co to znamenalo pro Nejvyššího pontifika, který byl víc než kdo jiný informován o existenci Velkého Tajemství Ježíše, které v sobě ukrývalo sílu a moc?! Samozřejmě udělal všechno možné, aby Grál získal do svých rukou, snil o tom, že bude mít úplnou moc a stane se jediným vlastníkem klíčů „od ráje a pekla“.

URBAN II

Proto, aby dosáhl svého cíle, Urban II. využívá myšlenky vzniklé před dvaceti lety, kterou navrhl ještě jeho předchůdce – římský papež Řehoř VII., který v roce 1074 povolával vojáky Krista, aby se vydali na Východ, aby pomohli Byzantské říši vybojovat svaté země v Palestině. Ale tehdy tuto výzvu papeže rytíři prostě ignorovali. Nyní dává Urban II. do chodu všemožné prostředky, aby ujistil vlivné biskupy o politických a ekonomických výhodách takové výpravy do této v celku neklidné

oblasti.

Ještě ale neměl dostatečně velkou autoritu v Římě, proto se spoléhá na své osvědčené lidi z řad francouzských a německých biskupů. A když už fakticky příslušné osoby daly souhlas, aby se jejich rytířské družiny účastnily pochodu, pak Urban II. na konci roku 1095 pořádá koncil duchovenstva, všimněte si, že to bylo ve francouzském městě Clermontu, nikoli v Římě, a vyzývá, aby byly vybojovány palestinské země. Přičemž oficiální heslo této akce bylo toto: „Osvobození Hospodínova Hrobu“. A už v březnu 1096 se první oddíly obrany přesouvají ze severní a střední Francie, Flanderska, Lotrinska, Německa, Anglie na Východ, přičemž dobývají země východního Středozeří, ničíly a rabovaly města, která jim přišla do cesty. K Jeruzalému se křižáci přiblížili teprve v červnu 1099, ale ovládli jej až o měsíc později (v červenci). Mimochodem největší odpor projevili Arabové, kteří bránili měšitu Al-Aksá.

Poté, co byl dobyt Jeruzalém, dochází k celé řadě „záhadných“ událostí. Doslova za dva týdny po dobytí města náhle umírá Urban II. aniž by se dočkal zpráv o dobytí Jeruzaléma. A už za rok poté umírá ve věku 39 let vévoda Gottfried von Bouillon, který byl jedním z vůdců této křížové výpravy a poté fakticky řídil Jeruzalémské království a zvláště pak Jeruzalém. Tento trůn „zdědil“ jeho bratr Balduin I z Edessy. Právě tento člověk, nikoli jeho nástupce Balduin

II., tajně předal lidem Huguese, hraběte de Champagne, štědrý dar – část prostor bývalé mešity Al-Aksá na hoře Moria, aby tam mohli pobývat. Tedy to stejné místo, na kterém ještě dříve stál chrám Bohorodičky, umístěný na starých kamenných základech. Víc než to, dal jim také plně k dispozici podzemní část s chodbami, včetně prostorné staré místnosti nazývané „Šalamounovy stáje“. Později jim kanovníci chrámu Hospodina (jak se začala označovat mešita „Kubbat as-Sachra“ poté, co ji dobyli křesťané, mešita byla, jak se považuje, postavena na místě Šalamounova chrámu) dali k dispozici velký dvůr, který se nacházel mezi jejich budovou a Šalamounovým chrámem.

Takový štědrý dárek na tak významném místě nemohl nezpůsobit údiv mocných té doby. Tím spíše, že se objevila informace, že pod bývalým chrámem Bohorodičky začali tito lidé vést jakési nepochopitelné vykopávky. Aby byly rozptýleny všechny zbytečné domněnky, král Balduin dává vyhlásit, že tito lidé (nehledě na jejich malý počet) jsou pouze „chudí vojáci Krista“, kteří si přáli chránit křesťanské poutníky na jejich pouti od mořského pobřeží do Jeruzaléma a zpět. A pouze svými silami odklízejí zavaliny na území „Šalamounových stájí“, aby tam mohli chovat své koně. Následně je pak začali označovat s určitou dávkou ironie za „chudé vojáky Šalamounova chrámu“. A mnohem později, když byli mezi těmito zvláštními lidmi, kteří se s nikým nestýkali a žili celkem skrytě a v ústraní, zpozorováni rytíři z řad dvořanů, začali je označovat za „chudé rytíře Chrámu“.

Ve skutečnosti tito lidé aktivně hledali Grál a celkem úspěšně. Už v roce 1104 našli první část vzorce, která byla vyryta na jednom z kamenů v podzemí. A když pověřený člověk sdělil hraběti de Champagne tuto zprávu, hrabě se okamžitě vypravil a jakoby na cestu do Jeruzaléma odjel s velkou družinou rytířů, mezi kterými byl inkognito také Bílý Mnich. V Jeruzalémě prakticky prožili následující čtyři roky. Za tu dobu byly nalezeny ještě dva nápisy. Ale neobešlo se to také bez tragédie. Při hledání této části v zavalinách zemřel ještě jeden člověk z průzkumné skupiny. Ale poslední část se vůbec nedařilo najít. V roce 1108 se hrabě de Champagne vrátil do Evropy. A až za šest let se jeho lidem podařilo najít poslední část.

Nejzajímavější je to, že poslední část nápisu zanechal Agapit na nejviditelnějším místě, prakticky u samotného vchodu. A Huguesovi lidé tak pečlivě hledali, že dokonce vyhloubili nové chodby při hledání všemožných utajených místností.

Odhalení formule Grálu

V roce 1114 se hrabě de Champagne znovu spěšně vrací do Jeruzaléma. Ale najít Grál – to je pouze polovina úspěchu. Teď jej museli správně sestavit a odhalit. A k tomu bylo potřeba hodně času. Odhalení Grálu bylo ale nelehkou záležitostí. Jeden z těch, kteří formuli skládali, náhodou sestavil smrtelnou kombinaci a po třiceti třech dnech, po které s ní pracoval, doslova před zraky přítomných za krátký okamžik zemřel. Přičemž v jeho těle došlo ke zvláštním metamorfózám, které udivily všechny svědky tohoto jevu. V posledních minutách se změnil

na velmi starého člověka, který se podobal vysušené mumii, jeho tělo bylo doslova zbaveno vody.

Grál – to je ohromná síla. Při nesprávném sestavení zvukové kombinace může dojít k opačnému efektu... Ale všichni tito lidé věděli, do jakého rizika se pustili a každý z nich byl připraven na osudovou kombinaci, nejen kvůli přísaze přátelství a oddanosti svým druhům, ale pro to velké dílo, které začali.

Ale když byla odhalena pravá kombinace, s člověkem, který na dané formuli pracoval, se odehrály překvapivé změny... V člověku, který přišel do styku s duchovní silou Grálu, došlo k zvláštnímu rozdělení. Na jedné straně si uvědomil, že žije zde, v těle jako ve skořápce, a musí prožít v materii vyhrazený život do konce, tedy vidí stín; a na straně druhé chápe, kdo je Bůh a otevírá se mu pravý svět, protože vidí realitu. Dochází tedy ke zvláštnímu rozdvojení. A když se vlastníku Grálu toto všechno odkrývá, pak jej ve své podstatě už nic nedrží na tomto světě.

Není náhodou, že pečeti prvních templářů se stalo zobrazení dvou jezdců, kteří jedou na jednom koni. Pro lidi Vědění symbol „blíženců“ znamená nejvyšší Osvícení, které ukazuje na rozdvojení člověka po setkání s Prapůvodním Zvukem, tedy Grálem. Kůň označuje pohyb. Ale v různých obdobích byli místo koně i jiná označení, například loď nebo ptáci, také labuť, sokoli, tedy to, co se pohybovalo rychleji než chůze obyčejného člověka, pod čímž se samozřejmě rozumí sakrální smysl pohybu po duchovní cestě.

Popis části tajného rituálu zasvěcení do vnitřního kruhu Řádu templářů, které zanechal rytíř Chrámů Evrard v osobních zápiscích:

„... Na konci velké svátosti zasvěcení ve zvláštním povznesení ducha jsem z celého srdce zatoužil uvidět to, o čem mi vyprávěli... A pak se mi to zjevilo. Všechno kolem jakoby zmizelo, pouze zvláštní světlo ozářilo cestu a přitahovalo k sobě, přímo v samotný zenit nejvyšších nebes. Něco božského a nehasnouceho mě rychle přibližovalo k proudu jasného přitažlivého Světla. Síla jeho svitu byla ohromná, ale nespalovala. Pocítil jsem, že je v něm přítomno cosi Vysokého a Nevysvětlitelného. V radostném rozrušení jsem vešel do oslepujícího Světla. A zde, když se mi pohled rozestřel, jsem uviděl tvář nepopsatelně překrásné Panny obestřené zářivým jasem. Uviděl jsem ji – samotnou Sofii! Tento božský obraz není možné popsat žádnými lidskými slovy.

Velké tajemství obklopovalo všechny kolem. Božská Sofie se blížila ke mně. Od ní se linula nádherná vůně jiného světa. V rukou držela zlatou číši ve tvaru věčného květu Lásky, který rozvíjí množství svých lístků v božské čistotě jejich původního jasu. V číši se třpytil zlatavý

nápoj. Krotce položila ruku na mou hlavu a druhou rukou překrásná Sofie pozdvihla číši k mým ústům a začala mě napájet zlatavým nápojem. Blahodárná radost se začala rozlévat po celé mé bytosti. Viděl jsem, jak z číše ubývá tato třpytivá božská tekutina, vlévala se do mě, ale já jsem ji v ústech necítil, necítil jsem její chuť. Ale jasně jsem cítil, jak se nadpozemské teplo začalo rozlévat uvnitř mě, jakoby omývalo prázdnou schránku mého těla: nejdříve po rukou, potom po hrudi, břichu, nohách. A potom naplnilo prudkým tokem nehasnoucího jasu celou mou bytost od noh po hlavu, probouzelo v mém srdci nekonečnou radost a blaho. Když poslední kapky této zázračné tekutiny vešly do mého těla, Sofie se na mě něžně podívala pohledem plným božské Lásky. A jakoby se mi něco uvnitř rozdvojilo, rozjasnil se mi rozum a pocítil jsem v sobě, že se mi otevírá neznámý zdroj mohutné síly. Najednou mě ozářilo chápání Nesmrtelnosti, jakoby se otevřely dveře do jiného světa. A odhalila se mi Moudrost...

Ti, kteří se účastnili mého zasvěcení viděli něco jiného. Později, když jsem byl přítomen na zasvěcování jiných, jsem byl nejednou svědkem tohoto božského zázraku, které se odehrávalo ve svém neměnném řádu, ale už s jinými. A bylo to takhle. Když jsme obklopili zasvěceného kolem dokola, všichni jsme se za něj modlili, najednou přítomné osvitilo zářivé světlo. A toto světlo vycházelo od zasvěcovaného, jakoby v jediném nárazu vzplál a byl objat nespalitelným plamenem ze všech stran. Ještě silněji jsme se pohroužili do svaté modlitby. A toto světlo bylo neúnosně jasné a natolik nepropustné, že skrze něj nebylo možné nic vidět. Přeríkávali jsme dále s narůstající vnitřní silou modlitby. Světlo se postupně měnilo, získávalo neobvyklou měkkost a průzračnost. A skrze něj jsme mohli uvidět něco ze skrytého božského Tajemství – rysy Dítěte, jakoby ponořeného do prvotního oceánu vesmíru. Po tomto krátkém mystériu se božské Světlo zesilovalo a zhušťovalo a potom znovu vzplanulo, rozptylovalo se, před našimi pohledy byl vidět obvyklý vzhled zasvěcovaného“.

Od té doby všechny tyto lidi, kteří byli přítomni při odhalení Grálu, spojovalo nejen skryté tajemství, ale i ta velká duchovní síla, která z nich udělala víc než jen bratry. Když získali zcela jiný pohled na svět a pocítili skutečnou sílu stvoření, v podstatě získali požehnání, zapřísáhli se, že budou sloužit Bohu, že budou oddaní svaté věci panny Marie, budou pomáhat lidem, dokud budou živa jejich těla na tomto světě.

A dále toto vzplanutí, které vzniklo odhalením Grálu těmito lidmi, jejich nekolísající víra měly značný vliv také na organizaci, kterou vytvořili. Dokonce při válečných akcích získávali členové tohoto řádu neobvyklé vlastnosti ideálního bojovníka. Své nepřátele překvapovali výjimečnou odvahou a udatností. Jejich chrabrost vyvolávala úctu dokonce u nejsilnějších protivníků. Ve čtyřech bojovali proti nepřátelům, kteří měli desetkrát větší přesilu, a vítězili nad nimi. Byli jedněmi z těch pravých bojovníků, kterých se tehdy báli nejvíce, a to díky jejich připravenosti a dokonce touze zemřít v boji.

Přímo sílu Grálu využívali pouze ti, kteří stáli u počátků vytvoření Řádu, tedy úplně první templáři. Grál jako takový s nimi odešel, zmizel ze světa. Ale tento obrovský duchovní

vzestup, který vytvořili při odhalení Grálu, tajné Vědomosti zůstaly ve vnitřním kruhu, který se v důsledku stal jádrem templářů, díky kterému rostl jejich vliv a moc na celém světě. Vůbec ne náhodou se heslem Řádu, které vytvořili ti, jenž Řád založili, stal pokřik: „Vive Dieu Saint Amore!“, což znamená „Ať žije Bůh Svatá Láska!“

Veřejná a duchovní činnost templářů

Formování Řádu templářů

Po odhalení Grálu tito lidé vytvořili svůj Řád s názvem templáři. Toto slovo je vytvořeno od francouzského *temple* – „chrám“. Jinými slovy to byl Řád „chrámovníků“. Daný název vznikl samo sebou ještě v době hledání Grálu, když tyto lidi označovali za „Rytíře Šalamounova chrámu“ neboli „rytíře templáře“. Formálně vedl Řád rytíř Hugues de Payens. Byl to jeden z těch, kteří pracovali ve výzkumné skupině a v jehož přítomnosti byla odhalena síla Grálu. Patřil ke šlechtě de Champagne a byl vasalem, který byl členem družiny hraběte de Champagne. Fakticky vedl Řád z Evropy Hugues, hrabě de Champagne. Oficiálně vstoupil do Řádu mnohem později a zůstával do určité doby ve stínu vůdců. Ale za všemi rozhodnutími Huguese de Champagne stála ještě významnější postava – Bílý Mnich... Původně bylo lidí, kteří stáli u pramenů tohoto řádu, málo. Ale jak chápete, tito lidé byli docela zvláštní. Díky Grálu nabyli obrovskou sílu osobního působení – když byl odhalen Grál, tito lidé získali mimořádnou sílu. Například stačil jediný pohled, aby člověk vyplnil jakékoli přání majitele této síly. A tím se nemyslí působení hypnózy. Základní instinkty člověka při této síle nejen ztrácí odvahu, poníží se, poddají se vůli toho, kdo má tuto sílu. Pro vědu zatím tento vliv zůstává skrytým tajemstvím.

To byla pouze nepatrná část nových možností těch, kteří odhalili Grál. Tito lidé si uvědomovali, jakou moc mají ve svých rukou, a zaslíbili se chudobě, aby nevyprovokovali svoji tělesné /materiální/ pudy a touhy a nepřitahovaly je ahrimanské /materiální/ hodnoty. Rozhodli se, že se zasvětili boji se zlem na tomto světě, že budou sloužit Bohu a pomáhat Marii Magdaleně v jejím nebeském i zemském dobrodiní pro lidi. Rozhodli se, že vytvoří takovou organizaci, která by nejen odpovídala těmto cílům, ale také představovala spolehlivou oporu pro ty, kteří se vydali duchovní cestou. Ale žijeme v materiálním světě. Aby byla vytvořena taková organizace, aby byli do její činnosti zapojeni noví členové, kteří by pokračovali v tomto počínání, k tomu organizátoři neměli dostatek osobních prostředků. Vždyť nezbytné byly také prostory, ošacení, koně, zbraně a jiné první nezbytné věci k tomuto účelu v dané době. Takže protože vlastních prostředků jasně nestačilo k takovému vážnému projektu, tak se Huguesovi lidé vydali řekněme „cestou Robina Hooda“.

Pouze místo střelami byli ozbrojeni osobní silou vlivu. A místo do lesa se vydali přímo do Evropy k mocným tohoto světa. Samozřejmě že využívali své nové schopnosti velmi opatrně,

pouze omezeně. Ve svých prosbách, řídili se rozumnými hranicemi. V důsledku toho byl Hugues de Payens společně se svými druhy nejen přijat nejvyšší šlechtou, ale shromáždil pro Řád také mnoho prostředků v podobě dobrovolných příspěvků bohatých lidí. A vy sami chápete, že vztahy lidí k bohatství se v průběhu času nemění. Prostě jen tak nikdo nic nedá. A těmto lidem dávali dokonce s potěšením. A tato skutečnost dodnes udivuje historiky, proč byli bohatí lidé k jakémusi vasalu tolik štědrí?

A mnohem později, když Řád zesílil a už samotní lidé v praxi viděli čistotu jeho úmyslů a užitek z jeho působení, začali se na toto Světlo jako motýli slétat ti, kteří toužili jít duchovní cestou a nezištně pomáhat lidem. Do Řádu se dostali i chudí rytíři i „zlatá mládež“, která dychtila po duchovní stravě a hrdinských činech. Prakticky během dvou set let, co existoval Řád, v něm sloužili lidé takových významných jmen jako Braque, Clermont, Armagnacs, Chabot, Montmorency a jiní. Nejvyšší šlechta Španělska, Francie, Anglie se s lehkostí loučila se svými panstvími, zámky, statky, penězi a drahými předměty s tím, že je darovala danému Řádu.

Díky takové osobní duchovní síle organizátorů se Řád začal nejen pouze prudce rozvíjet, růst do počtu, ale také zvyšovat vojenskou a ekonomickou moc. Celkově se Řád dělil na dva kruhy zasvěcených – vnitřní a vnější. Do vnitřního kruhu patřili ti, kteří uchovávali vědomosti, sloužil takřka jako „generátor“ duchovní síly. Do vnějšího kruhu patřila většina členů Řádu. Podle tradice té doby se Řád dělil na rytíře, kaplany, zbrojnoše, sluhy. Vnější kruh představoval zvláštní duchovní školu, ve které se přes přísnou vnější disciplínu těla lidé učili vypracovávat vnitřní disciplínu ducha. A na prvním místě stála disciplína mysli.

V 10. a 11. století se Archóntové prostřednictvím reorganizace jedné ze svých struktur – papežství a zvyšování jeho statutu – začali ucházet o univerzální, „ekumenickou“ jurisdikci. Chtěli udělat ze své loutky papeže, tedy Nejvyššího pontifika, nejvyššího vůdce všech světských mnichů a vládců a stát se tedy jedinými diktátory civilizovaného světa. Tím spíše, že se na svět dostal samotný Grál, který umožňoval absolutní moc těch, kteří jej odhalí. A zde, na samotném vrcholku jejich aktivit se objevili templáři.

Navzdory názoru, který je v současnosti rozšířen, tento **Řád vznikl nikoli pod záštitou papeže, ale proti němu**. A pokud pozorně prostudujeme i ty dokumenty, které jsou předloženy publiku ohledně té doby, pak můžeme pochopit, že templáři pouze dovedně manipulovali se vztahy s papežstvím a nejen s ním. A když dosáhli značné moci a stali se mezi lidmi oblíbení, bylo papežství nuceno naslouchat názorům templářů a jejich rozhodnutím. A Nejvyššího pontifika taková závislost a zvláště bohatství Řádu velice rozčilovala. Kolik jenom bylo případů, kdy zatímco Nejvyšší pontifik vydával své papežské buly ve prospěch templářů a široce propagoval svou štědrost k nim, vzápětí vydával nařízení, která odporovala předchozím. Kolik jen bylo událostí, kdy jim papežství vytvářelo umělé

překážky a komplikace během válečných tažení. Takže papežové se při každé možné příležitosti snažili házet Řádu klacky pod nohy.

Tím spíše, že sdružení, které vytvořili templáři uvnitř svého Řádu, se značně odlišovalo od ostatního světa, čímž bylo atraktivní pro mnohé lidi. Protože to nebyla pouze samostatná organizace, která byla mimo kontrolu jakéhokoli státu, ale jaká si nestátní formace, v jejíž čele stáli nejen inteligentní, vzdělaní, ale i velmi čestní lidé s duchovními ideály. Byl to prototyp nadnárodního společenství, které sdružovalo různé lidi na duchovním základě, jejichž jednotným ideálem byl Bůh, Láska, Čest a Důstojnost.

Role ženy v organizacích templářů

Dnes historikové označují daný Řád jako vojenský a mnišský a opírají se o ty žalostné zmínky, které se dochovaly po zničení prakticky celé dokumentace o Řádu poté, co byl zlikvidován Archonty. Označit templáře za vojenský a mnišský řád je správné pouze z části. Existovali v něm samozřejmě určité prvky mnišství, například, samotný příslib chudoby. Ale co se týče vztahu k ženám, templáři stavěli ženu jako ideál harmonie a krásy, neboť sami sloužili velké věci Mariině. A to, co jim připisují dnes - obraz zcela „mnišského způsobu života“ v chápání většiny lidí, tak tomu nebylo. Samozřejmě jejich organizace kvůli vojenským akcím byla čistě mužská. Ale tito lidé měli styky také s ženami (například s „konkubínami“, které žily s rytíři) a s ženskými komunitami. Zpočátku podobné ženské komunity existovaly tajně, potom se staly otevřenějšími.

Tak například s upevněním moci templářů začala v roce 1170 v Brabantu rozkvétat pobožná ženská komunita s názvem „Bekyně“. Tyto ženy se zabývaly dobročinností, pomáhaly nemocným, starým lidem, osiřelým dětem. Nedávaly žádné sliby, nepodřizovaly se zákonům řádu. Měly možnost se kdykoli vdát, opustit komunitu. Tedy měly na tu dobu celkem nezvyklou svobodu. Podle své filozofie tyto ženy odmítali církevní i světskou moc nad sebou a následovali via media, tedy střední cestou: se snažily žít v souladu s odkazem Ježíše, ale přitom se nevzdalovaly od obyčejných lidí a poskytovaly jim vhodnou pomoc. Mimochodem kořeny podobné střední cesty vznikly v ranné křesťanské praxi... Díky tajné podpoře templářů se tato ženská komunita stala dostatečně velkou a vlivnou.

Následně se dané hnutí rozšířilo do Nizozemí, Francie, Německa, Severní Itálie, Polska, Čech a bylo zakázáno až na počátku 14. století, když probíhal proces ničení templářů „svatou inkvizicí“. Přičemž „Bekyně“, stejně jako templáři, začaly být pronásledovány a byly vystaveny represím inkvizice, která jim nemohla prominout neobvyklou svobodu (kterou si dovolily v době moci templářů) a zdůvodňovala svá pronásledování „zkažením“ mravů této progresivní ženské společnosti.

Takže templáři nebyli „mniši“ jako takoví (jak tento termín chápe většina lidí). Bylo to mnišství jiného druhu v podobě zvláštní filozofie, založené na čistotě síly Lásky, přísné

disciplíně, přísném vztahu k rozmarům svého těla, které ukázněje mysl. Kromě toho díky takovému harmonickému spojení duchovního a fyzického/tělesného/, člověk rozvíjel také své morální vlastnosti, například takové jako čest, slušnost, chrabrost, odvaha, absolutní čestnost. A co se týče poslední vlastnosti, chci také zmínit toto. Templáři nehledě na to, že Řád následně začal disponovat značnými prostředky a vytvořil jednu z největších finančních institucí v Evropě, neměli vlastní peníze. Protože taková byla jejich filozofie, neboť svou čestnost a slušnost si cenili nejvíce.

Finanční a společenské působení pro blaho lidí

Templáři utráceli toto bohatství ne na sebe, ale na vzdorování zlu a také Archóntům a jejich systému, na reálnou pomoc lidem. Měnili svět politiky, poskytovali půjčky králům, měnili vzhled ekonomiky tím, že přerozdělovali prostředky. Pomáhali chudým rytířům, kteří potřebovali peníze. Zvyšovali hodnotu peněz, sponzorovali různé akce a obchodní transakce. Lidé věděli, že se bylo možné na templáře spolehnout nejen jako na důvěryhodné, statečné vojáky, ale také jako na instituci, podobně jako na současnou finanční instituci, která navíc nevybírá „nadoblačné“ daně. Například bylo možné vzít si u Řádu půjčku za 10 %, zatímco židovští lichváři dávali půjčku za 40 %. Mimochodem právě templáři vymysleli první směnky, díky kterým nebylo nutné nosit s sebou hromadu peněz a vystavovat se nebezpečí během poutí a cestování. Stačilo uložit peníze k templářům a potom na základě jejich směnky získat potřebnou částku svých peněz v jiném městě.

Templáři pomáhali prostým lidem. Považovali za čest sytit chudé ve svých domech. Pomáhali lidem přežít i v době hladu. Zde je příklad, který si můžete dohledat v historii. Když v Mostaru během hladomoru spekulanti zvýšili ceny pšenice jedenáctkrát (z 3 na 33 su), templáři každý den bezplatně sytili až tisíce lidí. Samozřejmě díky takové reálné nezištné starosti o lidi si zasloužili opravdovou úctu mezi lidmi.

Víc než to, Řád stavěl kostely, chrámy, zabýval se stavitelstvím cest. Co se týče posledního zmíněného, stojí za to říct, že v té době byly cesty nejen špatné, ale ještě navíc se každý drobný feudál snažil vybrat clo u každého mostu nebo bodu povinného průjezdu, přičemž nezaručoval bezpečí před napadením loupežníky. Na pozadí toho Řád představoval výjimečný jev. Nejen že stavěli dobré cesty, ale dokonce na křižovatkách k pohodlí projíždějících stavěli místnosti na nocleh, ale také ochraňovali své cesty před loupežníky. A hlavní je, že za průjezd na těchto cestách nevybírali clo, což v té době představovalo zcela neobvyklý jev.

Jako protiváhu Archóntům se templářům podařilo vytvořit největší na světě Mezinárodní finanční korporaci (která následně představovala prototyp bankovního systému) a spravovat ji prakticky dvě století, přičemž si všimněte, že se řídili nikoli vidinou výdělků, ale zcela opačnou filozofií, založenou na duchovních principech. A díky této své činnosti nejen že zničili několik vážných opor Archóntů, odsunuli jejich plány o světové nadvládě na neurčito, ale co je důležité, vyvážili monádu.

Zničení Řádu templářů

Činnost templářů našla takový obrovský kladný ohlas ve společnosti, že mohla téměř na dvě stě let oddálit plány Archóntů na neurčité „potom“. Nejen to, že Grál získali templáři, nejen to, že byly překaženy jejich „velké plány“, navíc ještě ztratili jedno století na boj s tímto Řádem a s následky jeho existence. Stálo je velké úsilí, aby se dostali do „srdce“ templářů a aby je zničili. Vždyť podrobit si tento Řád a dostat jej pod svůj vliv nebylo pro Archónty možné kvůli neúplatnosti těchto lidí, ryzí čestnosti, slušnosti a hlavně kvůli tomu, že jejich snahy a úmysly nenáležely tomuto světu s jeho mnohými přáními, protože templáři sloužili pouze Bohu. Protože nebylo možné si podrobit tento Řád, Archóntové se rozhodli, že jej krutě zničí. Ale takovouto šanci měli až na počátku 14. století, když dosadili k moci papeže Klimenta V.

Tato provokace byla pečlivě plánována a připravována. Jako centrální aktér v úmyslu Archóntů byl vybrán energický francouzský král Filip IV., který se zapsal do historie také pod jménem Filip Sličný. Tím spíše, že v té době Řád dvakrát odmítl přijmout jej a jeho příbuzné do svých řad. Archóntové zpracovávali Filipa celkem systematicky a profesionálně tak, že jej obklopili svými „poradci“. Právě oni vše nastražili tak, aby Filip začal vážně potřebovat peníze, aby si přál přivlastnit si celé bohatství Řádu. A udělali to pomocí triku se znehodnocováním peněz, který Archóntové svého času použili k podkopání autority Nerona/pátý a poslední císař julsko-klaudivské dynastie/. „Poradci“ Archóntů napověděli Filipovi stejnou myšlenku, jakou i svého času starořímskému vládci, a to přetavit staré mince na nové s menším obsahem stříbra, a tak zvětšit počet mincí. Filip se pustil do realizace této myšlenky. Ale úmysl skončil stejně žalostně jako u Nerona. Ve výsledku Filip nečekaně znehodnotil stříbrnou měnu svého království. Zvýšil počet mincí, ale ve skutečnosti způsobil inflaci, protože každá mince už teď měla nižší platební schopnost.

Za tímto trikem následovaly další „rady“ ohledně reformace francouzské měny, aby se aspoň trochu obnovilo to, co bylo ztraceno. Ale to vedlo ještě k horšímu výsledku. A dále Filipovi navrhli radikálnější opatření, třeba zdanit duchovenstvo, přivlastnit si zboží bohatých obchodníků v Lombardii a tak dále. Ale ať dělal Filip cokoli, potřeba obrovského množství peněz se jen zvyšovala. Až jej dovedli do krajního bodu zoufalství, tak mu jako poslední argument navrhli celkem drzý plán, aby se zmocnil bohatství templářů a zničil Řád.

V roce 1307 vydává Filip tajné nařízení s ostrými obviněními Řádu templářů. Archóntové s pomocí papeže Klimenta V. nalákají do Francie velmistra templářů Jacquese de Molay (který dosud pobýval ve svém sídle na Kypru) údajně kvůli tomu, aby vyřídil některé finanční záležitosti templářů a papeže. Poté, co velmistr dorazil do Francie, agenti Filipa IV. nečekaně zaútočili na templáře, aniž by jim vyhlásili válku, zatýkali po

celé Francii vůdce Řádu. To se stalo v pátek 13. října 1307 a mimochodem odtud pochází pověra lidí považovat pátek třináctého za „smolný den“.

Archóntové zbavili Řád vedení a rozpoutali celou slovní válku proti templářům, veřejně je špinili lživými obviněními z různých přestupků a pořádali názorné popravy. Archóntové rozdmýchávali tuto lež a snažili se vyvolat nenávist společnosti k Řádu, rozsévat strach mezi lidmi. Už v roce 1312 díky úsilí Klimenta V. byl Řád oficiálně zlikvidován, byla zničena prakticky většina dokumentů spojených s ním. A 18. března 1313 po masových popravách templářů, u Paříže na malém ostrově na řece Seině byl upálen velmistr Jacques de Molay a jeho pomocník. Po odstranění nejdůležitějších lidí, kteří vedli Řád, se papež Kliment V. a Filip IV. začali hádat mezi sebou o rozdělení peněz a bohatého majetku Řádu. Ale Archóntové měli v této věci vlastní plány. Když zlikvidovali klíčové lidi Řádu cizíma rukama, rychle se zbavili článku, který je s touto věcí spojoval, a hlavních aktérů. Takže v roce 1314 jak papež, tak i král „nečekaně“ zemřeli. **Pokud dochází k nějakým událostem, pak iniciátorem těchto událostí není většinou ten, koho lidé veřejně vidí, ale ten, kdo získává reálnou výhodu z těchto událostí.**

Následky zničení Řádu templářů

Čas jako zrcadlo odráží celou pravdu. To platí i zde, když následně zazářily zájmy některých skutečných iniciátorů daných událostí. Po zničení Řádu templářů finanční a komerční vakuum rychle vyplnila nikoli církev nebo vláda, ale rodiny ze severoitalských městských států (které představovaly jednu z vlivných opor, které Archóntům zůstaly): Pisa, Florencie, Benátky, Verona a Janov. Právě tyto rodiny vytvořili novou samostatnou síť bankovních institucí. Mimochodem samotné slovo „banka“ je italského původu. Doslova toto slovo označuje „stůl“, „lavici“. Vždyť první finanční obchodníci si stavěli stoly na trhu a na této „opoře“ realizovali své finanční operace. Později se toto slovo rozšířilo také do ostatních evropských jazyků.

Narozdíl od ušlechtilých cílů templářů „pomoci lidem“ tito bankéři sledovali pouze jediný cíl – dostat zisk pro vlastní prospěch, což bylo jedním z hlavních principů Archóntů. Přičemž na těchto finančních operacích se dostali velmi nahoru a brzy začali financovat obchodní operace od Číny po Súdán, od Indie po Skandinávii. Díky tomu začali Archóntové znovu omotávat svět svými chapadly.

Ale finanční stránka – to ještě není to nejhorší. Se zničením Řádu se začíná bouřlivě rozvíjet „svatá inkvizice“, která svým agresivním projevem není ničím jiným než „čistkami“ Archóntů. Po takovém pozitivním duchovním růstu společnosti, které se projevilo ve mnohém díky činnosti templářů, se Archóntové s pomocí inkvizičních hranic znovu snažili předělat lidi na živočišné stádo, na temnou tupou tlupu zaujatou strachem svého bytí. Sta tisíce lidí jiného přesvědčení, kteří sympatizovali s templáři a kteří se také snažili být následovníky jejich duchovní filozofie a života, byli upáleni. V jádru lidské civilizace se znovu utvrzuje

materiální princip nad duchovním, strach místo Lásky, nenávisť místo bratrství, lež a podvod místo Cti a Důstojnosti.

Ale vzpomínka na statečné rytíře mezi lidmi neuhaslá a zájem k tomuto Řádu se nevytratil dokonce po uplynutí staletí. Tehdy Archóntové podnikli preventivní krok. V 18. století díky Svobodným zednářům v zemích Západní Evropy bylo vytvořeno několik organizací s názvem „Řád templářů“, které byly založeny výhradně podle zednářské ideologie. A aby byl skryt tento ideologický podvrh, Svobodní zednáři odvedli pozornost od vnitřního na vnější – symbolika, rituály, lidé význačných jmen, kteří k nim patřili. Zejména rozšiřovali legendu, že díky potomkům velmistřů byl tento Řád údajně tajně zachován. Pro absolutní hodnověrnost svých informací získali pro svůj zednářský „Řád templářů“ lidi z význačných rodin, potomci těchto rodin byli opravdu kdysi templáři.

A mimochodem zde dědičnost neplatí. Duchovnost člověka není určena rodinou, ve které člověk žil, ale jeho osobním duchovním růstem... Často se lidé omezují pouze na hrdost na své předky a zapomínají, že hrdost na duchovní úspěchy jiného člověka – to se ani zdaleka nerovná duchovní práci na sobě samém. Zásluhy daného člověka – to je pouze podnět k práci nad sebou samým.

Tak tedy Svobodní zednáři se prakticky dvě století snažili aktivně dokázat, že jejich obnovené organizace pod novým označením „masoni“ odvozují svůj vznik nejinak než od Řádu templářů. A v konečném důsledku se tato myšlenka začala usazovat v hlavách lidí a ti jí začali věřit. Tak tedy skrze vnější, díky podvrhu ideologie, Archóntové prostě přeorientovali lidi. Ti, kteří se chtěli pohybovat po duchovní cestě jako proslavení templáři, se v důsledku dostávali do zednářských sekt a dokonce ani neměli podezření a sloužili cílům této organizace, která kdysi tento Řád také zničila.

Ideologie je velmi mocná zbraň. Pokud se podíváme na strukturu moci Archóntů, zjistíme, že je v jejím základu ahrimanská/materiální/ ideologie. Právě ona podmiňuje záměry Archóntů a vytváří prostředky k jejich realizaci. Právě s její pomocí přísluhovači Archóntů vypracovávají politické a náboženské koncepce, doktríny, programy a schovávají za atraktivní zevnějšek své pravé zájmy. Pak se tyto projekty aktivně šíří ve společnosti prostřednictvím různých státních institucí, náboženských a politických organizací pod jejich kontrolou, které ovládají velké nebo malé skupiny lidí.

Popularizují se prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků, zavádějí do povědomí lidí určité systémy názorů, myšlenek, norem, tendencí, přesvědčení a víry. A tomu všemu se připisuje údajně obecný charakter, volba a preference, které má většina lidí. Ačkoli ve skutečnosti je to pouze ideologický produkt pro masy, který byl vytvořen na základě nařízení malé, nepatrné skupiny Archóntů, která má za cíl bezvýhradnou moc nad těmito masami, zavedení do povědomí lidí svá ahrimanská kritéria hodnocení rozvoje společnosti, koriguje směr jeho pohybu. Jejich ideologie v první řadě zvyšuje motivaci způsobu myšlení, chování a

činů, stimuluje základní materiální instinkty a potřeby v člověku. Ve své podstatě pouze směřuje člověka (a pokud jde o masu – pak celé národy) k praktickým činům v rámci této ideologie. Ale pouze člověk, lidé se rozhodují: jestli jít tímto směrem nebo ne, přijmout tuto ideologii za vlastní nebo ji odvrhnout. A to zároveň záleží na tom, co v každém člověku dominuje: Materiální nebo Duchovní potřeby. A opět se vracíme k té první určující vnitřní volbě každého člověka.

Anastasia Novych „Sensei z Šambaly, 4. část“